

למזכ"ל האירגון ההומנטרי הגדול ביותר בעולם, "האומות המאוחדות"

שלום,
שמי איתמר, ואני בן 19, מתגורר בישראל וכיום חייל בחיל האוויר הישראלי.
באמת, שלספר לך על כל מה שעברתי בפיסת האדמה הקטנה הזאת כנער, לא ממש בא לי, אבל
בקצרה:
בגיל 15 נפצעתי בפיגוע ממש בסמוך לבית שלי(כן! ילד בן 15, מפוחד, במקום שאמור להיות הכי
מוגן בעולם, הבית).
אבל מה לעשות, המדינה שלנו קטנה ככל שהיא, מוקפת באויבים...
בגיל 18 סיימתי את לימודי בכיתה י"ב, ואת החופש שהיה אמור להיות לי לפני הצבא, העברתי
בין הזעקה להזעקה, מהתרוצצות למקלט אחד למשנהו, כן כן, גם על זה אני מתאר לעצמי שאתה
יודע, מלחמת לבנון השנייה.
ובגלל המלחמה הזאת כתבתי לך את המכתב הזה, במלחמה הזאת נלקחו שלושה חיילים, גלעד
שליט, אהוד גולדווסר, ואלדד רגב.
רציתי לספר לך שגלעד, חייל בשירות חובה, והוא בסה"כ בן 20, כל החיים שלו עוד לפניו.
אבל החיים שלו כרגע נעצרו, הוא בשבי, בגלל שהוא בסה"כ קיים פקודה שמטרתה למנוע
ניסיונות לפגוע בביטחון המדינה, כן כן, אותו הביטחון שאזרחי שבדיה, נורבגיה, דנמרק,
הולנד, איטליה, ארה"ב, שוויץ ואיפה לא זכאים לו.
אלדד רגב: סטודנט למשפטים, בן 26, באמת בחור משכמו ומעלה, נקרא לצו מילואים ונפל בשבי
כאשר החיזבאללה תקפו את הסיור שבו נסע, בגבול המדינה, על מנת להבטיח את השקט מהצפון
שנחיה פה בשלום וברוגע.
אהוד גולדווסר: בן 31, בן אדם מלומד מאוד נשוי לקרנית, ובינם יש אהבה שגם נפילה בשבי והמון
חודשי צפייה לא תחדל מלהתקיים, אהבתם קדושה.
אהוד התחתן עם קרנית ב 14/10/2005, הם עדיין לא זכו להקים משפחה, כי משהו קטע להם את
רצף השלמות הזאת שהם חיו בה.

בדת שלנו, עיקרי החגים הינה האחדות של משפחה, הביחד הזה, שהופך את החג לדבר כל כך
חזק, ולצערי, בשולחנות החג והשבת של המשפחות האלו נשאר כסא אחד ריק, תמיד!
ועכשיו יש לי שאלה אלייך, כבוד המזכ"ל היקר!
את האמנת ג'ינבה, אתה מכיר? אני בטוח שהרבה יותר טוב ממני
אז הנה לך סעיף אחד קטן ממנה:

סעיף 34

לקיחת בני ערובה אסורה.

אז למה המשפחות של החיילים האלו צריכים להמשיך ולחכות בקוצר רוח ליום בו ישובו בניהם
הביתה?

יש אצלנו משפט שאומר "ושבו בנים לגבולם..." אנחנו נזכה לראות את היום הזה?

אני רוצה להזכיר לך, שלפני היותם חיילים, הם אזרחים לכל דבר.

ואין שום סיבה שתילקח מהם חירותם, הרי באופן טבעי רוצה אדם להיות חופשי (ואני לא צריך
להזכיר לך את כל מלחמות האזרחים לאורך ההיסטוריה במטרה לקבל את החירות שלהם, כי אני
סמוך ובטוח שגם את ההיסטוריה אתה יודע קצת יותר טוב ממני.

אבל מה אני מבין? אני בסה"כ ילד בן 19.

אבל אין מה להבין, המקום הטבעי שלהם זה כאן, בינינו ולא אי שם בשבי.

אומנם אני לא חלק מהמשפחות שלהם, אלא סתם אזרח שבין היתר גם חייל במדינה הזאת.

רציתי להגיד לך עוד שאומנם אנחנו צבא חזק, אבל ידינו האחת מושטת לשלום, והשנייה להגנה.

העם שלנו סבל מספיק במהלך ההיסטוריה, אנחנו רק רוצים לחזור לחיות בשקט.

אז אני לא מבקש ממך להתחיל לעשות עכשיו שלום עולמי, אני יודע שזה לא יעבוד בכזאת קלות, אבל בבקשה תנסה להחזיר אותם, בזמן הקרוב, כדי שאוכל להגיד:

”ושבו בנים לגבולם...”

תודה על הזמן הזה שהקדשת לקריאת המכתב, אני מודה לך מקרב לב

איתמר הפטר

חיפה

ישראל